

- artykuł 3 ust. 1, art. 4 ust. 5 i art. 11 ust. 2 dyrektywy 2004/35 należy interpretować w ten sposób, że gdy właściwe władze podejmą decyzję zobowiązującą do podjęcia środków zaradczych zmierzających do naprawienia szkód wyrządzonych środowisku naturalnemu podmioty gospodarcze, których działalność objęta jest zakresem załącznika III do tej dyrektywy, władze te nie muszą wykazywać winy, niedbalstwa ani tym bardziej zamiaru działania po stronie podmiotów gospodarczych, których działalność wyrządziła w ich ocenie szkodę środowisku naturalnemu. Jednakże, po pierwsze, władze te powinny zbadać uprzednio przyczyny stwierdzonego zanieczyszczenia, przy czym dysponują one w tym względzie zakresem uznania co do wyboru procedur koniecznych do zastosowania środków oraz czasu trwania takiego badania; po drugie, władze te powinny wykazać, zgodnie z krajowymi regulacjami dotyczącymi postępowania dowodowego, istnienie związku przyczynowego między działalnością podmiotów gospodarczych zobowiązanych do podjęcia środków zaradczych a powstaniem zanieczyszczenia;
 - w zakresie, w jakim obowiązek naprawienia szkody ciąży na podmiotach gospodarczych jedynie ze względu na ich przyczynienie się do powstania zanieczyszczenia bądź zagrożenia zanieczyszczeniem, właściwe władze powinny, co do zasady, ustalić stopień przyczynienia się przez każdy z tych podmiotów gospodarczych do zanieczyszczenia, któremu starają się zaradzić oraz uwzględnić ich odpowiedni udział w obliczaniu kosztów działań zaradczych, którymi te władze obciążają omawiane podmioty gospodarcze, bez uszczerbku dla art. 9 dyrektywy 2004/35.
- 2) Artykuł 7 i art. 11 ust. 4 dyrektywy 2004/35 w związku z załącznikiem II do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że:
- właściwe władze są uprawnione do istotnej zmiany środków zaradczych zmierzających do naprawienia szkód wyrządzonych środowisku naturalnemu, które zastosowano po przeprowadzeniu postępowania kontrydiktoryjnego przy współpracy z zainteresowanymi podmiotami gospodarczymi i które zostały już wdrożone lub których wdrażanie zostało rozpoczęte. Jednakże w celu wydania takiej decyzji:
 - władze te winny uwzględnić kryteria wskazane w pkt 1.3.1 załącznika II do dyrektywy 2004/35 oraz wskazać w swej decyzji powody uzasadniające dokonany wybór, a także, w stosownym wypadku, okoliczności, które pozwalają uzasadnić, że przeprowadzenie szczegółowej analizy w oparciu o te kryteria było niecelowe lub niemożliwe, na przykład ze względu na skalę zagrożenia dla środowiska naturalnego;
 - w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniach przed sądem krajowym dyrektywa 2004/35 nie sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, które umożliwiają właściwym władzom uzależnienie wykonywania przed podmioty gospodarcze, których dotyczą środki zaradcze w dziedzinie środowiska naturalnego, ich prawa do wykorzystywania terenów od wykonania robót nakazanych przez te władze, i to nawet jeśli wspomniane środki nie dotyczą bezpośrednio tych terenów ze względu na fakt, że zostały one już wcześniej poddane rekultywacji lub nie były nigdy zanieczyszczone. Jednakże przepisy takie winny być uzasadnione celem, jakim jest zapobieżenie pogorszeniu stanu środowiska naturalnego tam, gdzie wspomniane środki są wdrażane bądź — zgodnie z zasadą ostrożności — celem zapobieżenia wystąpieniu lub ponownemu pojawieniu się innych szkód w środowisku naturalnym na należących do tych podmiotów gospodarczych terenach przylegających do całości brzegu morskiego, którego dotyczą środki zaradcze.
- (¹) Dz.U. C 19 z 24.1.2009
-
- Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 22 stycznia 2010 r. — ecoblue AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA**
- (Sprawa C-23/09 P) (¹)
- (**Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Wcześniejszy znak towarowy BLUE — Oznaczenie słowne „Ecoblue” — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń**)
- (2010/C 134/17)
- Język postępowania: angielski
- Strony**
- Wnoszący odwołanie: ecoblue AG (przedstawiciel: C. Osterrieth, Rechtsanwalt)
- Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik), Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 12 listopada 2008 r. w sprawie T-281/07 ecoblue AG przeciwko OHIM, na mocy którego Sąd oddalił skargę wniesioną przez zgłaszającego słowny znak towarowy „Ecoblue” dla usług należących do klas 35, 36 i 38 na decyzję R 844/2006-1 Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 25 kwietnia 2007 r. oddalając odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów odmawiającej rejestracji powyższego znaku towarowego w wyniku sprzeciwu wniesionego przez właściciela słownego wspólnotowego znaku towarowego „BLUE” dla towarów i usług należących do klas 9, 36 i 38, a także innych słownych wspólnotowych znaków towarowych zawierających słowo „BLUE”

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części oddalona, a w części odrzucona.
- 2) ecoblue AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 90 z 18.4.2009.

Postanowienie Trybunału z dnia 11 marca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen — Szwecja) — Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsörening przeciwko AB Fortum Värme samägt med Stockholms stad

(Sprawa C-24/09) (¹)

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne — Dyrektywa 96/61 — Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola — Udział społeczeństwa w podejmowaniu decyzji w sprawach dotyczących środowiska naturalnego — Prawo do wniesienia środka odwoławczego od orzeczeń dotyczących zezwoleń na przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko naturalne)

(2010/C 134/18)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsörening

Strona pozwana: AB Fortum Värme samägt med Stockholms stad

Przedmiot

- 1) Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Högsta domstolen — Wykładnia art. 1 ust. 2, art. 6 ust. 4 i art. 10a dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40), zmienionej dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującą udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającą w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywy Rady 85/337/EWG i 96/61/WE — Oświadczenie Komisji (Dz.U. L 156, s. 17) — Wykładnia art. 2 pkt 14 i 15a dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 257, s. 26), zmienionej dyrektywą 2003/35 — Przepisy krajowe umożliwiające lokalnym stowarzyszeniom niemającym celu zarobkowego na uczestniczenie w postępowaniu zmierzającym do wydania zezwolenia na prowadzenie działalności niebezpiecznej dla środowiska naturalnego, lecz uzależniające prawo tych stowarzyszeń do wniesienia środka odwoławczego od orzeczeń dotyczących zezwoleń od spełnienia warunku, aby ich celem statutowym była ochrona przyrody lub środowiska naturalnego, aby prowadziły działalność co najmniej od trzech lat oraz aby liczyły co najmniej 2000 członków.

Sentencja

- 1) Członkowie zainteresowanej społeczności w rozumieniu art. 1 ust. 2 i art. 10a dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r., jak również w rozumieniu art. 2 pkt 14 i 15a dyrektywy Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli zmienionej dyrektywą 2003/35, której przepisy zostały przejęte przez art. 2 pkt 15 i 16 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, powinni mieć prawo odwołania się od rozstrzygnięcia, w którym organ należący do systemu sądowego państwa członkowskiego orzekł w przedmiocie wniosku o wydanie zezwolenia na przedsięwzięcie, i to niezależnie od roli, jaką mogli oni odegrać w procesie rozpatrywania tego wniosku, uczestnicząc w postępowaniu przed tymże organem i przedstawiając przy tej okazji swoje stanowisko.
- 2) Artykuł 10a dyrektywy 85/337, zmienionej przez dyrektywę 2003/35, i art. 15a dyrektywy 96/61, zmienionej przez dyrektywę 2003/35, który to przepis został przejęty przez art. 16 dyrektywy 2008/1, stoją na przeszkodzie przepisowi krajowemu,